RADVES

Informačný časopis Obce Radošovce August 2014 **2/2014,** Roč. IV.

Znova nájdený poklad

Istý muž žil v meste. Na vidieku mal domček, čo zdedil po rodičoch. Rozhodol sa, že ho predá. Stretol sa s priateľom básnikom a požiadal ho, aby mu pomohol napísať inzerát, ktorý by uverejnil v novinách a na internete.
„Chcem predať tú búdu, čo mám na vidieku. Veď vieš, ktorú. Napíšeš mi inzerát?“
Básnik napísal: „Predám krásnu usadlosť, obklopenú zeleným lesom, kde pri východe slnka spievajú vtáci. Cez záhradu zurkoce potôčik s priezračnou vodou. Domček je zaliaty slnečným jasom a veranda ponúka osviežujúci tieň. Letné večery tam spríjemňujú cvrčky a hviezdy.“
Po čase sa básnik stretol s priateľom a spytoval sa: „Tak čo, predal si ten domček?“„Nie,“ odpovedal muž. Zmenil som názor. Keď som si prečítal tvoj inzerát, pochopil som, že vlastním poklad.“ (*Úryvok z knihy Bruna Ferrera, „Nebo v našom dome“*)

Vážení občania Radošoviec a Viesky, tak ako aj v tomto krátkom príbehu si človek uvedomil, akú hodnotu mal v tom, čím pohŕdal a nejavil záujem, tak to býva často aj v našich životoch. Hodnotu mnohých vecí zistíme až vtedy, keď ich stratíme. A môže to byť čokoľvek. Zdravie, dobrý priateľ, ale aj viera. Otázka teda znie... ako si vedieť vážiť všetky veci, ktoré nám dal Boh? Odpoveď nájdeme vo vďačnosti. Ak viem byť vďačný aj za veci, ktoré sú na prvý pohľad samozrejmé, budem si uvedomovať ich hodnotu a vážiť si ich. Tak budem spokojný aj s tým, čo mám. V nás ľuďoch je od nepamäti akosi hlboko zakorenená túžba mať o čosi viacej a byť stále nespokojný s tým, čo mám.
S tým sa snažíme bojovať celý život. Tak skúsme si dať malé predsavzatie, v ktorom sa budeme snažiť byť aspoň o trochu vďačnejší. Bohu a rodičom za dar života a viery, manželke/manželovi za trpezlivosť, pozornosť a lásku ku mne, dobrému priateľovi za obyčajné vypočutie mojich problémov a koniec koncov každému za prejavy pozornosti a lásky ku mne. Ak si začnem viacej všímať dobra okolo mňa, nebudem tak zaťažený a znechutený aj mnohým zlom a nenávisťou okolo mňa. I keď sa ma bezprostredne dotýka. Iba láskou a vďačnosťou môžeme premôcť nenávisť a pýchu.

Tma je iba nedostatkom svetla. Tak aj zlo je iba nedostatkom dobra. Preto šírme okolo seba svetlo lásky a vďačnosti, aby sme nedali priestor zlu a beznádeji. Tak budeme budovať okolo seba civilizáciu lásky, o ktorej tak často hovoril aj sv. Ján Pavol II. Samozrejme, že nezmeníme celý svet. To by bolo naivné si myslieť. Ale každý z nás môže ovplyvniť svoje okolie tam, kde žijem, tam kde bývam. Je to veľká výzva, pretože vyžaduje aj veľké zriekanie a mnohé odpúšťanie. Ale inak sa to ani nedá. Lebo čo nás nič nestojí, za nič nestojí.

To prajem sebe i všetkým Vám, ktorí čítate tieto riadky.

Ján Fábik, kaplán ☺

Výstava veľkonočných inšpirácií

Jarné mesiace každého roka sa nesú v znamení konania výročných členských schôdzí. Inak tomu nebolo ani na jar tohto roku, keď sme si v Únii žien Radošovce, fungujúcej pod týmto názvom od roku 1997 /niekdajší Slovenský zväz žien/, stanovili dátum našej VČS na prvú aprílovú sobotu. Keďže to bol mesiac Veľkonočných sviatkov, už začiatkom roka nás napadla myšlienka pripraviť a nielen k tomuto stretnutiu, ale i pre ostatných záujemcov k nahliadnutiu „veľkonočné inšpirácie“ - výstavu veľkonočných symbolov.

Skvelému zrealizovaniu tohto nápadu predchádzala starostlivá príprava figúrok, ako je postava bábiky v radošovskom kroji držiaca „lietečko“, pripomínajúce nedeľu týždeňpred Veľkou nocou, takzvanú Kvetnú nedeľu. Pri krojovanej postave dievčenského kroja nemohla chýbať ani postava chlapca oblečeného v radošovskom kroji a v ruke držiaca šibačkový korbáč, ktorý pripomína veľkonočnú šibačku a oblievačku.

Jednu časť výstavy tvorilo množstvo vyšívaných obrusov s rôznorodými bohatými motívmi veľkonočných symbolov, ako sú zajačiky, kuriatka, jarné kvetinky a maľované vajíčka, ktoré sú vyšité nielen na obrusoch, ale boli i ručne vytvorené viacerými technikami /maľovanie, lepenie, nitkovanie a pod./ a v skutočnosti boli na výstave predložené v pletených košíkoch, alebo voľne položené na vyšívaných obrúskoch. Ďalej bola výstava obohatená o jarné prebúdzanie sa k životu - hus s húsatami, kvetinky narcisov a v slamených miskách vyklíčené obilie, ale hlavne nemohli chýbať čerstvo upečené krásne bielučké baranček, ktoré nám poslúžia ako ozdoba veľkonočného stola.

Všetky vystavované predmety boli dielom časovo náročnej, trpezlivej práce našich členiek Únie žien a ich ochota nájsť si čas i na zviditeľnenie tejto ich snahy nielen ženám obce, ale i ostatným záujemcom, o čom boli občania informovaní prostredníctvom obecného rozhlasu.

Zo strany návštevníkov bola táto výstava hodnotená ako úspešná akcia, za ktorej prípravu a zrealizovanie vyslovujem poďakovanie všetkým zúčastneným.

Felicita Poláková,
predsedníčka Únie žien Radošovce

Radošovce v období 40. – 60. rokov 20. storočia

/Seriál článkov na pokračovanie/

Obec Radošovce bola oslobodená 10. apríla 1945 a prvé jednotky sovietskej armády vstúpili na jej územie o druhej hodine v noci.

Verejná správa v obci. Ešte v období SNP (1944) bola verejná správa na Slovensku zverená do rúk sústave revolučných národných výborov . Aj v našej obci pôsobilo revolučné vedenie pod predsedníctvom Silvestra Poláka. V roku 1946 boli konštituované miestne národné výbory /MNV/, ktoré počas celej svojej existencie prešli zložitým vývojom a premenou. Vo voľbách v máji 1946 kandidovali tri strany a to Komunistická strana, Demokratická strana slobody a Strana práce. U nás vyšla ako víťazná Demokratická strana slobody, ktorej predsedom bol Inocent Šebesta. Nové zloženie MNV pracovalo pod vedením Štefana Poláka. V tomto roku bol v obci zavedený elektrický prúd a požičku na vybudovanie vedenia poskytli Mikuláš Grúber, Kornel Grešša a Tomáš Pobuda. Po februári 1948 nastala zmena vo vedení obce. Predsedom sa stal Silvester Polák. Od októbra 1948 bol riadením obce poverený Klement Hojsík. Za jeho vedenia bol v roku 1949 v obci inštalovaný obecný rozhlas a ohradený cintorín v hodnote 170 000 Kčs. Kovovú ohradu zhotovili v zámočníckej dielni Elemíra Kudláča. Opravené boli tiež vežové hodiny, čo si vyžiadalo náklad 67 000 korún. V roku 1950 štát nariadil povinné civilné sobáše. Ako prví boli na Miestnom národnom výbore v Radošovciach zosobášení snúbenci Pavol Kopeček z Radošoviec a Mária Hurbanová z Viesky. Sobášiacim bol predseda MNV.

V júni 1948 vznikol Výbor žien a jeho prvou predsedníčkou sa stala učiteľka Karolína Smolská, rodená Jurkovičová. Neskôr po roku 1954 ju vystriedali Helena Šebestová, Stanislava Filová a Jozefína Tokošová. Vo Vieske bola predsedníčkou Výboru žien mladá učiteľka Viera Kurcábová, rodená Cvečková. V roku 1959 ju nahradila Ľudmila Lejdarová.

Katolícky dom bol vybudovaný ešte v roku 1927 občanmi svojpomocne s použitím úveru. Pretože divadelná tradícia bola v našej obci veľmi bohatá a stále sa v nej pokračovalo, tak sa ziskom zo vstupného na divadelné predstavenia pomáhalo splácať dlh. V roku 1935 si sálu prenajal Laban z Hodonína a zriadil premietanie filmov. Od roku 1949 sa katolícky dom stal stabilnou kinosálou štátneho filmu.

V roku 1946 bol v obci založený Jednotný zväz slovenských roľníkov, ktorého predsedom bol Tomáš Pobuda a neskôr Klement Hojsík. V tomto období bol postavený spoločný kurín a kuríny súkromníkov, ďalej zakúpená cirkulárka a šrotovník. Za pomoci štátnych subvencií bolo vybudovaných 22 hnojových a močových jám a 4 silážne jamy. Štátnou výpomocou 750 000 Kčs bol obohatený strojový park súkromníkov. V tomto roku bolo tiež založené strojové družstvo a pre začiatok vlastnilo 2 mláťačky, 2 traktory, 3 sejačky a 2 kosačky.

Garáže na trhovisku boli vybudované v roku 1949.

Na jeseň 1950 vznikla v Radošovciach Telovýchovná jednota Sokol. Jej prvým predsedom sa stal učiteľ Jozef Prokeš. Okrem futbalu sa jej členovia venovali aj základnej telesnej výchove a ľahkej atletike. Predstavenstvo obce pridelilo futbalistom pľac na trhovisku za garážami a tu sa začala písať história novej futbalovej generácie. Futbalisti si priebežne vybojovali postup do medziokresnej súťaže. V roku 1954 usporiadala TJ Sokol Okresnú spartakiádu, na ktorej vystúpilo 250 cvičencov. Bola to príprava na 1. celoštátnu spartakiádu v Prahe a od nás sa do Prahy dostalo 11 cvičeniek

Už v roku 1950 bol ustanovený prípravný výbor Jednotného roľníckeho družstva a neskôr vzniklo menšinové družstvo, ktoré pojalo pozemky farské, kostolné a obecné spolu v rozlohe 85 hektárov. Presvedčovacie akcie na vstup do družstva sa zosilňovali. Radošovskí roľníci v podstate ani neboli proti vzniku roľníckeho družstva a touto myšlienkou sa už dlhšie zaoberali, lenže tak ako to bývalo na dedine zvykom, novotám sa ťažko verilo. Taktiež nikto nechcel podpísať vstup do družstva ako prvý.

Po voľbách v roku 1954 sa stal predsedom MNV Štefan Konečný. Nové vedenie obce sa muselo zapojiť do zisťovania reálnej výmery pôdy, ktorú vlastnili jednotliví roľníci a malo za úlohu ustáliť normu štátnych dodávok. Pre údajne zatajenú pôdu bol pred súd postavený Mikuláš Grúber a odsúdený na dva roky straty slobody, na päť rokov straty občianskych práv, vysťahovanie z Bratislavského kraja a všetok jeho majetok prepadol v prospech štátu. Skutočnou príčinou trestu však bolo jeho odmietnutie podpísať ako prvý prihlášku do družstva.

Zvrat nastal v júni 1957, keď sa prihlásilo do Jednotného roľníckeho družstva /JRD/ 142 roľníkov s 856 hektármi pôdy. Prvým predsedom celoobecného JRD sa stal Tomáš Mikula, agronómom František Kočárik, zootechnikom Štefan Kubík. Prví skupinári boli Felix Baláž, Štefan Papp a Július Tokoš. Na ekonomickom úseku pracovala účtovníčka Stanislava Filová a pokladník Matúš Polesňák.

V týždni od 15. do 22. júla 1957 vo Vieske podpísalo prihlášku do družstva 83 roľníkov, neskôr sa pridali ďalší, takže v dedine zostalo len 5 súkromne hospodáriacich roľníkov. Na zakladajúcej členskej schôdzi bol predsedom zvolený Alexander Sloboda, účtovníkom sa stal Ernest Mikula, pokladník Konštantín Mikula, skladník Kamil Volek, vedúci rastlinnej výroby Silvester Mikula, vedúci živočíšnej výroby Emil Juračka a vedúci stavebnej skupiny Ján Pokorný. Prvé práce nových družstiev sa začali v septembri 1957. Po zbere úrody na jeseň sa menšie súkromné pozemky na poliach radošovského a viešťanského chotára začali sceľovať do družstevných lánov.

V tomto roku prišli do našej obce pracovníci štátneho filmu a natočili na Kučerových svadbe vstup svadobného otca Antona Kučeru do družstva a to formálnym podpísaním prihlášky. Druhýkrát v tom roku sa nakrúcali u nás zase dožinky. V symbolicky zostavenom programe starý hospodár odovzdával vedenie mladému - družstevníkovi a to všetko za spevu a hudby a v neodmysliteľných peknych a pestrých krojoch.

Na začiatku 50. rokov vzniklo Poľovnícke združenie Bažant Radošovce a jeho poľovným revírom bol kataster obce. Predsedom bol Štefan Stehlík a hospodár Jozef Jankovič. Novou koncepciou úpravy poľovných revírov v roku 1960 boli naším poľovníkom odňaté lesy a dané do užívania Poľovnému združeniu Skalica.

V decembri 1955 dokončili stavbu novej požiarnej zbrojnice v Radošovciach. Výstavba v celkovom náklade 284 000 Kčs sa realizovala svojpomocne požiarnikmi a ostatnými občanmi. Hlavným iniciátorom stavby bol Ján Mikuš – veliteľ zboru. Jeho odborným spolupracovníkom a vedúcim stavebných prác bol murársky majster Štefan Nejeschleba – Skaličan / prezývka/.

V roku 1958 vznikla základná organizácia zväzu chovateľov a jej zakladateľom a prvým predsedom bol riaditeľ školy Kornel Grešša, neskôr ho nahradil dlhoročný predseda František Madák. Medzi zakladajúcich členov patril aj Štefan Šebesta.

Obchodná sieť v obci. Už od roku 1948 bola postupne obmedzovaná činnosť remeselníkov a obchodníkov. Do roku 1952 opúšťali svoje živnosti a odovzdávali živnostenské listy. Pekáreň vo Vieske bola zrušená a radošovskú pekáreň prevzal štát. Živnostníci sa zamestnali v okolitých podnikoch a remeslo vykonávali doma v malom rozsahu popri zamestnaní.

V budove úverového a potravného družstva /dnes hostinec Šanta/, kde bola zriadená aj úradovňa družstva, bol obchod s potravinami premenovaný v roku 1958 na „Samoobsluhu“. Okolo Vianoc 1957 bol otvorený jediný hostinec v obci s kuchyňou a to nad obchodným domom. V prevádzke bol obchodný dom / dnes pizzeria/, v ktorom sa predávala obuv, konfekcia, priemyselný tovar a potreby pre domácnosť. Okrem toho bola v obci predajňa textilu /dnes č. súpisné 280/, mäsa, pekáreň a bazár. Obchod na Sasinkových bol prerobený na „Bufet“ /dnes potraviny Kocian/ . V roku 1958 bola vo Vieske postavená predajňa potravín a to s veľkými nedorozumeniami, pretože tento pozemok bol pôvodne určený na stavbu kostola.

Lekáreň na námestí bola otvorená v roku 1952 na bývalom hostinci u Sasinkových a taktiež bola obci pridelená sanitka.

Rozhodnutie vybudovať nové futbalové ihrisko v dnešných priestoroch pri riečke Chvojnica padlo v roku 1957 a názov Chvojničan používa klub od 12.7.1959. V roku 1964 sa tu uskutočnil pamätný medzinárodný priateľský zápas s maďarským celkom Vasas Hubertus Sportklub Mosonmagyarovar a skončil víťazstvom domácich 4:1. V hľadisku bolo 3 tisíc divákov.

Služby obyvateľstvu zabezpečovala prevádzka pri MNV a to murárstvo a krajčírstvo. Komunálne služby Skalica zriadili v roku 1959 v Radošovciach stolárstvo, sklenárstvo a pohrebníctvo, kde bol vedúci Felix Vávra. Zberňa šatstva, čistiareň bola u Márie Rajnohovej.

V roku 1960 sa uskutočnila generálna oprava kinosály a upevňovanie stálych sedadiel.

Na jar v roku 1961 sa začalo v priestore bývalej Kopečkových krajiny s výstavbou novej základnej školy a slávnostne bola otvorená 10. septembra 1962. Vznikli tak dve budovy s osemnástimi učebňami, telocvičňa, družina s kuchyňou a jedálňou a štvorbytovka ako služobné byty pre učiteľov. Riaditeľom zostal Štefan Kováč, zástupcom bol Štefan Havel a za čas ho vystriedal Valentín Hurban. V tom čase školu navštevovalo 610 žiakov a pôsobilo tu 24 učiteľov. Stará budova školy, v ktorej sa začalo vyučovať v roku 1940 prešla generálnou úpravou a vznikli tam jasle a materská škola, ktorých riaditeľkou sa stala Mária Valachovičová a hlavnou sestrou v jasliach Terézia Reháková. V prednej časti od fary bola zriadená nová zubná ambulancia, kde pôsobil lekár Igor Chaloupka a v novom zubnom laboratóriu pracoval technik Aurel Grešša. Ďalšia zubná ambulancia bola aj priamo v budove novej školy. Vo Vieske taktiež v budove bývalej školy začala svoju činnosť 15. októbra 1963 materská škola s učiteľkou Máriou Masarykovou, ktorá vychovávala 22 detí.

V roku 1961 začala pracovať na MNV administratívna pracovníčka Otília Zigová. Okrem nej pracovala na MNV Radošovce od jeho založenia /1946/ aj úradníčka, matrikárka Gertrúda Kaffanová, rodená Prokešová.

Údaje zo sčítania ľudu, domov a bytov v roku 1961. Počet osôb 1330, z toho 635 žien, počet domov 236. Počet rádií v obci 212, práčka 185, vodovod 31, kúpeľňa 23, televízor 14, chladnička 8, telefón 6, elektrický sporák 5, plynový sporák 1. V roku 1967 žilo v obci 7 rómskych rodín, ktoré mali spolu 40 členov.

V roku 1962 bol cez riečku Chvojnicu postavený nový most, ktorý spája Radošovce s Vieskou.

Navážkou zeminy sa upravila aj cesta k nemu. Stavbu projektoval Ing. Kamil Zajíček, rodák z Radošoviec.

Pri viešťanskom cintoríne v roku 1964 dokončili stavbu kaplnky Sedembolestnej Panny Márie a zo stredu obce odstránili starú zvonicu.

Zakladateľom organizovaného záhradkárstva v Radošovciach a prvým predsedom sa stal v roku 1964 Ján Zaňát. Hlavnou činnosťou spolku bol nákup sadeníc ovocných stromov a neskôr sa zamerali na prestavbu vinohradov z pestovania hybridov na ušľachtilé odrody viniča. Počas celej existencie tohto združenia jej členovia pokračujú v udržiavaní tradície slávenia májových Hurbankových hodov. Areál radošovských vinohradov s početnými búdami a kaplnkou sv. Urbana, patróna vinohradníkov, si zachoval svoj jedinečný ráz a je ťažko porovnateľný v rámci celého Slovenska.

V roku 1964 sa uskutočnili voľby do zastupiteľských orgánov všetkých stupňov. Do miestneho národného výboru bolo zvolených 27 poslancov a predsedom MNV sa stal Jozef Rajčák starší, z Holíča, ktorý funkciu predsedu zastával až do roku 1981.

V roku 1966 a 1969 navštívila Radošovce - svoje rodisko , známa slovenská astronómka Ľudmila Pajdušáková. V školskej kronike nachádzame jej vlastnoručný zápis, v ktorom odkazuje aj toto: „Majte vždy radi svoj rodný kraj, je to kus krásneho Slovenska.“

Od 15. februára 1968 začal pôsobiť na radošovskom farskom úrade Albert Rehák, rodák zo Smolinského.

V roku 1969 bola zriadená v ZŠ pobočka hudobnej školy a prvým učiteľom hudby bol Timotej Daniel. Prihlásených bolo 30 žiakov.

Našou obcou prechádzali v roku 1968 početné kolóny spojeneckých vojsk Varšavskej zmluvy a to po hlavnej ceste od Senice smerom na Hodonín v dňoch 21. a 22. augusta .

Miroslava Kučerová

Radošovský gulášmajster

V mesiaci jún sa uskutočnil v radošovských vinohradoch 4. Ročník súťaže vo varení guláša. Na centrálnom priestranstve pri záhradkárskej chate si rozložilo svoje stanoviština s kotlíkmi 27 družstiev. Vo varení medzi sebou zápolili družstvá zo Slovenska, Česka, zmiešaná skupina záhorácko-bavorská a jeden tím bol dokonca izraelsko-nemecko-kanadský. Mäso, ingrediencie, kotlíky a iné pomôcky si zabezpečil každý sám a na prípravu tohto pokrmu mali k dispozícii 3 hodiny. Každé zoskupenie si zvolilo originálny názov. Z kotlíkov sa šírila neodolateľná vôňa a spomedzi tímov dobrá nálada, zdravá rivalita, vzájomná srdečnosť i humorné podpichovanie. Organizátori pripravili vopred tiež 50 litrový kotol guláša pre nesúťažiacich. Už počas varenia sa rozbehla zábava a spev, o ktoré sa už tradične postarali heligonkári pod vedením skalického hokejistu Tibora Kutálka. Súťažné guláše hodnotila 10 členná komisia, ktorá dostala do rúk len anonymné očíslované vzorky. Hodnotila sa farba, vôňa, správna hustota a najmä chuť. Súťažiacim nechýbala kreativita a guláše rôzne dochuťovali, napr. slaninkou, pivom, vínom, borovičkou, fazuľou, čili a nechýbalo ani ovocie ako trebárs broskyňa. Každý guláš bol dobrý , svojský a niečím výnimočný. Nakoniec nešlo ani tak o víťazstvo, ako o atmosféru, dobrú náladu a príjemne strávené spoločné chvíle a zábavu . Víťazmi boli všetci, lebo pripraviť dobrý guláš je umenie. Akciu v tomto roku zorganizoval hostinec u Piusa a spol.

Mirka Kučerová

Naše detské divadlo

Dňa 29.5. – 31. 5. 2014 sa detský divadelný súbor DRAK zúčastnil celoslovenskej súťažnej prehliadky detských divadiel ZLATÁ PRIADKA v Šali. Súbor úspešne preplával v mori súťaží – regionálnej v Senici, kde získal 1. miesto, v krajskej tiež v Senici ,kde sa umiestnili na 1. mieste a zakotvili v Šali na doskách, ktoré znamenajú svet.

Zaslúžene, veď po roku neúnavných skúšok, tvorivých nápadov sa DRAK zapísal medzi najlepšie detské divadelné súbory v trnavskom kraji.

Deti si odniesli zo súťaže mnoho podnetných nápadov, videli predstavenia na vysokej úrovni a to ich samozrejme ešte viac motivuje k ďalším, lepším výkonom a tvorivému prístupu.

Všetkým deťom zo súboru, ich rodičom, pánovi Gulovi riad. ZUŠ SKALICA, pánovi starostovi Kočárikovi a pánovi Zelenkovi bývalému riad. ZŠ RADOŠOVCE ďakujem za podporu a pomoc.

Školský rok 2013/2014 bol v LDO ZUŠ SKALICA pobočka Radošovce úspešný.

Det. divad. súbor DRÁČIK získal 3. miesto v regionálnej súťaži dets. divadiel v Senici za dramatizáciu rozprávky Polepetko.

Det. divad. súbor STUDNIČKA ,so sídlom v Skalici ,získal 2. miesto v regionálnej súťaži v Senici za dramatizáciu rozprávky J.C.Hronského Zázračná perina.

Divad.súbor STUDŇA ,tiež so sídlom v Skalici, sa tento rok zúčastnil súťaže „Divadlo mladých“ s rozprávkou J.Pavloviča, Mravčekovia – Bračekovia. Zo súťaže si odniesli mnoho nápadov a na budúci rok siahnu po vážnejšej téme.

Okrem divadelných súťaží sa žiaci ZUŠ SKALICA zúčastnili aj recitačných súťaží - Hurbanov pamätník a Hollého pamätník.

V II. kategórií poézie obvodného kola súťažila Michaela Kováčiková, získala 1. miesto. Kristína Kudláčová v próze tiež získala 1. miesto a prebojovala sa cez okresné kolo až na kraj , kde skončila druhá.

V III. kategórií próze sa Viktória Matúšová prebojovala až na kraj, kde získala 2. miesto s postupom na celosl. súťaž Hviezdoslavov Kubín.

V III. kategórií poézie súťažila aj Silvia Kožíšková. A úspešne, z okresného kola sa dostala až na kraj a skončila ako druhá.

Agáta Langová súťažila v II. kategórií poézie a tiež sa prebojovala až na kraj.

V IV. kategórií poézie získala Alexandra Balážová 2. miesto s postupom na krajskú súťaž.

V II.kategórií poézie Veronika Antálková získala 2. miesto v obvodnej súťaži.

Všetkým súťažiacim gratulujem a želám veľa síl do ďalšieho škol. roku.

Jana Kutalová

Beh k vinohradom

História Radošovského behu k vinohradom sa píše od roku 2008. Nápad sa však zrodil v hlavách niekoľkých miestnych nadšencov už rok pred tým. Myšlienka sa stala skutočnosťou až 30.8. 2008, kedy sa postavilo na štart 73 pretekárov, z toho bolo 14 domácich bežcov. Za veľkého povzbudzovania nadšených divákov, do cieľa ako prvý dobehol Ján Moravec a spomedzi žien to bola Erika Farkašová. V prvom ročníku sa bežal len hlavný závod na 10 km. V ďalších ročníkoch pribudli detské a mládežnícke kategórie v uliciach obce. Od roku 2013 sa skrátila ženská a veteránska trať na 5 km. Rekord trate drží Jordan Petrov z Bulharska z roku 2013 s časom 32:44.

O úspešnosti behu svedčí okrem iného aj to, že počet bežcov sa z roka na rok zvyšuje – v roku 2013 sa behu zúčastnilo rekordných 255 bežcov vrátane detí. A tak sa tento rok (2014) uskutoční už siedmy ročník.

Štart behu je na námestí a po asfaltovej ceste vedie do Koválovca. Tu sa ženy a veteráni točia a vracajú sa do Radošoviec. Ostatní bežci pokračujú asfaltovou cestou do Radošovských vinohradov. Bežci si tu vychutnajú atmosféru vinohradov s ich búdami a prírodu pod Bielymi Karpatami. Odvážnejší môžu ochutnať aj dobré vínečko, ktoré im domáci radi nalejú. Pri kaplnke sv. Urbana sa pretekári točia a vracajú sa rovnakou cestou do Radošoviec. Trať je mierne zvlnená a povrch je asfalt. Dobrá nálada, ktorá panuje po zdolaní preteku, je obohatená tombolou, gulášom a domácim vínom.

Organizátori behu pozývajú všetkých bežeckých nadšencov aj v tomto roku do Radošoviec na 7. ročník, ktorý sa uskutoční v sobotu 23.8. 2014. Štart detských kategórií je o 15.00 a hlavný závod na 5 a 10 km má spoločný štart o 17.00.

Dúfame, že z Radošoviec odítete s peknými zážitkami a budete sa na Beh k Radošovským vinohradom vracať aj v ďalších rokoch.

Za organizačný tím
Eduard Baumgartner

Príbeh z druhej svetovej vojny

Tento príbeh je spomienkou nášho obyvateľa Antona Kudláča, / nar.1942/ na rozprávanie svojho otca Alojza Kudláča /1912 - 1978/.

Môj otec Alojz Kudláč bol v tom čase živnostník a ako súkromný autodopravca vlastnil nákladný automobil zn. Opel Blitz. Pred príchodom frontu do našej obce schoval toto svoje auto v lesoch nad vinohradmi, kde ho aj zamaskoval.

Pri prečesávaní lesov sovietskymi pešiakmi bolo však auto nimi objavené. A tak prišli vojaci medzi našich občanov do vinohradov a pýtali sa na vlastníka tohto automobilu. Jeden z ľudí vojakom prezradil, kto je majiteľ. Dôstojníci vyhľadali môjho otca. Na auto nastúpila plná korba vojakov a prikázali otcovi šoférovať. Keď prišli do Radošoviec na rázcestie, jeden z dôstojníkov, ktorí sedeli s otcom v kabíne, zavelil pokračovať smerom na Holíč a druhý - smerom na Senicu. Potom jeden z nich priložil otcovi pištoľ k hlave a prinútil ho ísť na Holíč. V Popudinách dobehli stojacu kolónu sovietskej armády a jeden dôstojník vyskočil z kabíny von. Druhý zostal pri otcovi a zavelil: „ Otočiť a smer Senica!“ Keďže otec „videl svoje nerovné“, pred Radošovcami potajomky zatiahol „dečku“ na chladiči. Za Matúšových /Patišových/ humnom sa z chladiča vyvalila para. Otec vysvetlil, že je treba doliať vodu a tak zobral kanvicu, ktorú vozil so sebou. Patišových humnom zmizol z dohľadu a hore Koválovským potokom utiekol do vinohradov.

Po prechode frontu si otec so svojim bratom Elemírom Kudláčom prerobili poškodený nemecký autobus zn. Henschel na 10 tonové nákladné vozidlo. Tento poškodený autobus si dali pôvodne Nemci k strýcovi Elemírovi do opravy, avšak si ho už nestačili zobrať späť. Dvaja bratia mali v úmysle prirobiť si k nákladiaku dvojkolesový nákladný príves. Preto sa vybrali na Moravu do Kyjova, kde bolo na lúke zhromaždené šrotovisko vojenskej techniky. Tu našli aj svoj Opel Blitz, ktorý mal bombou poškodenú motorovú časť. Tak si z neho zobrali aspoň zadnú nápravu, z ktorej si neskôr zhotovili príves.

Môj postreh

Dňa 10. apríla 2014 si obec Radošovce a jej časť Vieska (vtedy ako samostatná obec) pripomenuli už 69. výročie oslobodenia sovietskou armádou spod nacistického jarma. Radošovce a Vieska nemajú veľa dátumov, ktoré by predznamenávali také prevratné medzníky v geopolitickom a spoločenskom chápaní sveta, akým bolo oslobodenie. Ešte dnes možno prevláda u niektorých spoluobčanov presvedčenie, že sa nás to vlastne ani netýkalo. Možno preto nie je aktuálne a v móde pripomínať si veľké udalosti, ktoré charakterizovali dobu. Ako u obyvateľov, tak i u samosprávy. Každý žijúci pamätník oslobodenia obce má svoje vlastné zážitky a skúsenosti, že sovietski vojaci boli takí a takí. Bolo by naivné a nemiestne niekomu podsúvať iný názor. Sovietsky zväz, ktorý aj napriek svojmu rôznorodému ideologickému charakteru v tom čase naozaj viedol osudový zápas za slobodu celého sveta. Ak zoberiem ako príklad mesto Holíč, kde sa každoročne koná kladenie vencov pri príležitosti oslobodenia mesta, vychádza mi z toho, že je to možné aj u nás. Chcem vyjadriť presvedčenie, že 10. apríla 2015, kedy si budeme pripomínať 70. výročie oslobodenia obce, sa zásluhou nás všetkých, uskoteční aj patričná spomienková akcia. Tento rok si okrem toho pripomíname aj 70. výročie Slovenského národného povstania, ktoré vypuklo v auguste 1944 v Banskej Bystrici. Okrem mnohých iných partizánov sa SNP zúčastnil aj môj starý otec Emil Mikula (1923-2010), rodák z Viesky. Hádam nie je nikto z našej rodiny, kto by nepoznal jeho zážitky z Povstania, na ktoré často spomínal (o. i. ako sa brodil Váhom v Strečnianskej tiesňave pod Starhradom, kde takmer prišiel o život). Slováci, ktorí prví prešli ohňom pri Strečne preukázali hrdinstvo, na ktoré sa nezabúda. A tak by som takto rád, pri príležitosti jubilejného roka, vyjadril obdiv nad mojim starým otcom, ktorý sa s plnou vážnosťou a nasadením zúčastnil toho najvýznamnejšieho počinu môjho národa v jeho moderných dejinách a pripomenul ho rodákom z Radošoviec a Viesky.

Juraj Mikula

Zo zápisníc OZ

Na jeseň 2013 boli dodávateľom namontované drevené hracie zostavy z agátu na detské ihrisko za farskou záhradou smerom k ZŠ. Práce a finančné náklady boli v réžii obce podporené finančnými prostriedkami z Nadácie PONTIS v rámci zamestnaneckého grantu Jána Hulimana a tiež podnietené vložením umu a spoločných síl jednotlivcov a skupín z radov našich občanov.

Na zákrute na konci smerom na Mokrý Háj je osadené nové dopravné zrkadlo za 400 eur a tiež sú doplnené dopravné značky „Pozor deti“ a „Najvyššia povolená rýchlosť“ na zákrute pod kostolom, pri škole a pri cintoríne.

Smerom na koniec obce ku kaplnke sa zrealizovala oprava chodníka a strojovo boli vyčistené zanesené priekopy pri rodinných domoch „Okál“ pri PD Radošovce a pred bytovkami v časti Vieska

Uskutočnili sa prípravné kroky na začatie územného konania pre výstavbu IBV v lokalite na konci a materskej školy v areáli ZŠ.

V realizácii je príprava a podpisovanie zmlúv na výkup pozemkov pre IBV na konci

Je vydané povolenie na odstránenie stavby domu súpisné číslo 281 a na mesiac august 2014 je vytýčené súdne pojednávanie

Pri soche sv. Trojice a v parku na námestí sú osadené nové lavičky v hodnote 700 eur a doplnené smetné koše

Za účelom zlegalizovania záhradkárskej chaty vo vinohradoch obec schválila predaj pozemku v k.ú. Radošovce, parcela č. 913/3 a 2912, Vinohradníckemu spolku Radošovce z dôvodu prípadu osobitného zreteľa

V časti Vieska pri pohostinstve bol vybudovaný kamenný okrasný ostrov vysadený parkovou zeleňou

Najstaršími občanmi našej obce sú

Alžbeta Kudláčová /1919/
Justína Poláková /1922/
Ján Laho /1925/

Vydáva Obec Radošovce č. 188, 908 63, IČO 309 907, vychádza štvrťročne, reg. na MK SR : EV 4522/12, tlač: Reco Senica.
Zodpovedná redaktorka Miroslava Kučerová, ISSN 1338-8657